

Sygn. akt: I C 96/23 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2023 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2023 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko T. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 96/23

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko T. P. o zapłatę kwoty 4.338,08 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 30 listopada 2004 roku pozwany zawarł umowę karty kredytowej i limitu kredytowego w rachunku karty nr (...). Na podstawie umowy powód udostępnił pozwanemu kwotę kredytu w wysokości 3.141,13 zł. Pozwany zobowiązał się do terminowej spłaty kredytu, zgodnie z postanowieniami umowy. Wobec opóźnienia w spłacie kredytu, powód zgodnie z art. 75 c ust. 1 i 2 prawa bankowego skierował do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 24 listopada 2018 r., przed wypowiedzeniem umowy w którym wezwał pozwanego, w terminie 14 dni roboczych, do zapłaty zaległości i poinformował o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Z uwagi na niedotrzymanie warunków umowy i nieuregulowanie zaległości, pomimo wezwania do zapłaty, powód pismem z dnia 25 grudnia 2018 r. skierował wobec pozwanego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Powód wskazał, że na kwotę objętą pozvem składa się niespłacony kapitał 3.024,13 zł, odsetki umowne 65,48 zł., odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 1126,67 zł., opłaty umowne 121,8 zł.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawiał się na rozprawie wyznaczonej na dzień 10 maja 2023 roku, nie złożył w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

W dniu 10 maja 2023 roku Sąd wydał w sprawie wyrok zaoczny oddalający powództwo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2004 roku (...) Bank wydał decyzję potwierdzającą zawarcie umowy o kartę kredytową V. (...). Z decyzji wynika, że pozwany T. P. został posiadaczem karty kredytowej V., z prawem do wykorzystania kredytu, zwanego limitem kredytowym, który jest kredytem odnawialnym, w wysokości 2.700 zł. Umowa została zawarta na czas określony, uwidoczniony na karcie. W decyzji wskazano, że okres na jaki została zawarta umowa każdorazowo się przedłuża o okres ważności każdej kolejnej karty. Bank automatycznie wznawia kartę i odnawia przyznany limit kredytu na następny i każdy kolejny okres ważności karty na warunkach określonych w regulaminie.

bezsporne, nadto dowód: decyzja k. 12,

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zaznaczyć należy, że jeżeli pozwany nie stawi się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd na mocy art. 339 § 1 k.p.c. wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W judykaturze utrwalony został pogląd, który nie jest kwestionowany również w nauce, iż przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Przepis art. 339 § 2 k.p.c. ustanawia domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzając. Zatem sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach. Negatywny wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego, oddalającego powództwo (porównaj: wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 7.6.1972 r. III CRN 30/72, 31.3.1999 r., I CKU 176/97, 6.6.1997 r., I CKU 87/97, 15.3.1996 r., I CRN 26/96, 15.9.1967 r., III CRN 175/67, 18.2.1972 r., III CRN 539/71, L.).).

Sąd nie może również przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. mowa jest o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. Uzasadnione wątpliwości mogą powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie stanu faktycznego sprawy, są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. (porównaj: komentarz do art. 339 k.p.c. pod redakcją Zieliński – system Legalis)

Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Nie budzi wątpliwości, że obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 k.p.c. Z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

Podkreślenia wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg

postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Powód przedstawiając stan faktyczny sprawy, powołał się na umowę o wydanie karty kredytowej wskazując datę zawarcia umowy i numer karty. Powołano się również na okoliczność, że w związku z brakiem spłaty, przedmiotowa umowa została wypowiedziana. Wyjaśniono również, że na dochodzoną pozew kwotę składa się należność z tytułu niespłaconego kapitału 3.024,13 zł, odsetek umownych 65,48 zł., odsetek umownych za opóźnienie w kwocie 1126,67 zł., opłat umownych 121,8 zł.

Powód w celu wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył decyzję potwierdzającą zawarcie umowy .

Zdaniem Sądu brak było podstaw do ustalenia stanu faktycznego jedynie w oparciu o twierdzenia, które zostały zawarte w uzasadnieniu pozwu. Przedmiotem powództwa było roszczenie wynikające z umowy o kartę kredytową, która została zawarta przez pozwanego występującego jako konsument. Podkreślić należy, że zgodnie z prawem unijnym (...) (por. wyr. Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13 września 2018 r. (C-176/17), Sąd ma obowiązek zbadać czy w umowach z konsumentami nie występują niedozwolone klauzule umowne lub inne postanowienia naruszające prawa konsumentów.

Powód przedstawiając stan faktyczny sprawy, powołał się na nr karty kredytowej i limitu kredytowego w rachunku karty nr (...), na podstawie której udostępnił pozwanemu kwotę kredytu w wysokości 3.141,13 zł. Powołano się również na okoliczność, że nastąpiło opóźnienie pozwanego w spłacie kredytu. Wyjaśniono również, że na dochodzoną pozew należność składa się z tytułu niespłaconego kapitału kwota 3.024,13 zł. oraz należne odsetki. Brak było informacji, czy kwota niespłaconego kapitału stanowi kwotę udzielonego kredytu, czy obejmuje również inne obciążenia z tytułu zawartej umowy. Określony w sposób wybiórczy i lakoniczny stan faktyczny wywołał wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i wymuszał przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Powód w celu wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył jedynie decyzję z dnia 30 listopada 2004 r. potwierdzającą zawarcie umowy, z której wynika wysokość przyznanego kredytu na kwotę 2.700 zł. (w pozwie określonego na kwotę 3141,13 zł.). Nie przedłożono jednak przedmiotowej umowy jak i regulaminu w którym zawarto postanowienia dotyczące określenia zasad przedłużenia okresu ważności wydanej karty i przyznanego limitu kredytu (por. pkt 7 decyzji k. 12), z której strona wywodziła swoje roszczenie. W związku z powyższym pozbawiono Sąd możliwości weryfikacji wiarygodności dochodzonej wobec pozwanego, w szczególności w zakresie postanowień umowy dotyczącej wysokości limitu o którym mowa w pozwie tj dot. kwoty 3141,13 zł., ustalenia czasu trwania umowy (ważności karty o której mowa w pozwie tj o nr (...), albowiem decyzja przedłożona przez powoda dot. karty 4146014000461010, terminów dot. wypowiedzenia - co miało istotny wpływ na ustalenie wymagalności przedmiotowego roszczenia, czy też zasadami spłaty zobowiązania. W związku z powyższym Sąd został pozbawiony możliwości oceny zasadności roszczenia, w tym także czy przedmiotowa umowa i postanowienia określone w regulaminie nie zawierały klauzul abuzywnych.

W ocenie powoda – dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej jest także wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu.

Podkreślić jednak należy, że dowód „wyciąg z ksiąg rachunkowych” zawiera jedynie oświadczenie powoda stwierdzające na podstawie jego ksiąg rachunkowych, że posiada wiarygodność wobec pozwanego, która na dzień wystawienia wyciągu stanowiła kwotę w nim wymienioną. Jednakże zgodnie już z przyjętą i ugruntowaną linią orzecznictwa wyciąg z ksiąg rachunkowych nie stanowi nie jest dowodem istnienia zobowiązania pozwanego, a co najwyżej zaewidencjonowania wiarygodności przez powoda w swoich księgach rachunkowych. Dane ujmowane w księgach rachunkowych oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wiarygodność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w

tych księgach zdarzenia, (por. wyrok SN z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12, LEX 1375500). W związku z powyższym w ocenie Sądu, ww. dowód, który jest dokumentem prywatnym, stanowi co jedynie oświadczenie powoda o zewidencjonowaniu wierzytelności, w oznaczonej wysokości.

W konsekwencji Sąd nie miał możliwości zweryfikowania zasadności roszczenia dochodzonego pozewem. Podkreślić należy, że powód jest podmiotem, który zawodowo zajmuje się działalnością gospodarczą i jest reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika. W związku z powyższym, powinien wykazać że umowa nie zawierała klauzul abuzywnych jak i wystąpiły przesłanki do jej wypowiedzenia. Powód jako strona stosunku podstawowego, winien przedstawić dowody dotyczące karty kredytowej, co do której dochodzi roszczenia opisanego w pozwie, tym bardziej, że przedłożył tylko decyzję potwierdzającą zawarcie umowy w dniu 30 listopada 2004 r. i dotyczącej innej umowy i innego limitu. Wobec powyższego, skoro powód nie wykazał w sposób, który nie budził wątpliwości, zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia określonego w pozwie, to zasadnym było, na podstawie art. 6 k.c. oddalenie powództwa.